

HAYRET!
BU KASVETLİ
HAVAYA RAĞMEN
ANILARIM
İÇİMİ
AYDINLATIYOR...

Hiç denediniz mi bilmiyorum. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurlu bir günde pencere kenarında oturup, bir an bile olsa anılarla yaşamak çok güzeldir. İşte böyle bir günde ben sokağa bakan pencerenin kenarında oturmuş yağmurun yağışını seyrediyor, iniş çıkışlarıyla güzel bir müziğin ince nağmelerine benzeyen sesini dinliyordum. O küçük yağmur damlaları yere her düşüşünde patlayan bir bomba gibi su birikintilerinin içinde dalgalar oluştuyordu. Bir an gözlerimin yağmura nisbet yaparcasına güldüğünü farkettim.

Hep tatlı anılar geliyordu aklıma. Çocukluğum, genç kızlığım, evliliğim. Şimdi bana önemsiz gelen bir kaç küçük sorundan başka hiç bir kötü olay yoktu hayatımda. Belki de yalnızlıktan, beni meşgul edecek bir şeyler bulma, bulabilme arayışındaydım bu düşünceler. Çocuklar uyumuş, televizyon bile kapanmıştı. Saatlerde yeni bir günün başlangıç noktasındaydı. Yağmura dinmek bilmiyordu.

BU
SAATTE
KİM
OLABİLİR
Kİ?

MERHABA
ŞEYDA...
NASIL
SIN
?

TEŞEKKÜR
EDERİM...
SEN
NASILSIN
CANIM
?

İşte tam o sırada telefonun sesiyle o tatlı düş dünyasından sıyrıldım. Bir an açıp açmamakta tereddüt ettim. Genellikle bu saatte çalan telefonlar kötü bir olayın habercisiydi. Uzun uzun çaldıktan sonra telefonu açtım ve en yakın arkadaşlarımdan birinin sesini duydum. Sesi ağlamaktaydı.

"Aynıldık" dedi kısa bir hal hatır sorup özür diledikten sonra, "Ne yaptysam olmadı, aşkım ona yetmedi" diye sürdürdü sözlerini. Uzunca bir telefon konuşmasından sonra, ne onu teselli etmenin, ne de onları barıştırma imkanının kalmadığını anladım. İkiside çok iyi fakat ayrı dünyaların insanıydılar.

Ve konuşmamız biterken ikisinin arasında söylenen en son cümleyi kimin söylediğini sordum. "Ben söyledim!" dedi arkadaşım. "BENDEN ARTIK BU KADAR!"

Benden artık bu kadar!
Benden artık bu kadar!
Ne yaptysa
olmadı,
Benden artık bu
kadar...

Gönül derdim bitmedi
Hüzün geldi gitmedi
Aşkım sana
yetmedi
Benden artık
bu kadar...

Tekrar pencere kenarına döndüğümde; artık gözlerim gökyüzüne değil, gökyüzü yaşlar boşanan gözlerime nispet yaparcasına, pırıl pırıl günlük güneslikti. Bevnim zonkluyordu. Sanki gizli bir ses az önce arkadaşımın

Bu kadar yoğun duygulardan sonra yazdığım şiir aradan fazla zaman geçmeden değerli arkadaşım, Mahmut OĞUL tarafından bestelendi. Şimdi her bu şarkıyı Yücel UZEL

Z. Şeyda TEMUÇİN

1964 yılında İstanbul'da doğdu. İlkokul, Ortaokul ve Liseyi İstanbul'da okudu. 1983 yılında evlenen Z. Şeyda TEMUÇİN, Bahadır ve Burcu adında iki çocuk annesi. Şiir yazmaya ortaokul sıralarında başlayan söz yazarı, şarkı sözü yazmaya 1988 yılında Müzik Magazin Dergisi'nin açtığı şarkı sözü yarışmasında ki ikinciliğinden sonra başladı. Bugüne kadar birçok bestekar arkadaşlarıyla ortak çalışmaları olan Şeyda TEMUÇİN'in yazdığı şarkıları Zeki MUREN, Muazzez ABACI, Yüksel UZEL, Ayşe TUNALI, Emel SAYIN, Zekai TUNCA, Yıldırım BEKÇİ, Metin MİLLİ ve Hülya AVŞAR gibi ünlü isimler tarafından okundu.

BENDEN ARTIK BU KADAR

Söz: Z. Şeyda TEMUÇİN
Müzik: Mahmut OĞUL

Bu sevdanın yerine
Bundan sonra hasret var
Ne yaptysam olmadı
Benden artık bu kadar

Gönül derdim bitmedi
Hüzün geldi gitmedi
Aşkım sana yetmedi
Benden artık bu kadar

Baş dönmek bir hayal
Bitti artık bu masal